

men for alle parter er det glædeligt, at man vil søge at tilvejebringe øget fleksibilitet og bedre ressourceanvendelse og iværksætte ekstraordinære aktiviteter, der kan nedbringe ventelisterne.

Venstre synes ikke mindst, at der er grund til at understrege ventelisteproblematikken. Det er trods alt patienterne, det handler om. Vi står over for den åbenbare risiko, at konflikten og dens eventuelle udvidelse til også at omfatte hjemmeplejen kan give helt uholdbare tilstande for vores ældre og syge.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at dette er en meget vanskelig sag for Venstre. Vi mener, at et helt grundlæggende princip i den danske samfundsmodel er, at parterne på arbejdsmarkedet skal have ansvar for og dermed også frihed til at ordne løn- og ansættelsesvilkår i overensstemmelse med de spilleregler, der gælder for vores overenskomstsystem.

Det er en væsentlig samfundsinteresse at sikre anstændige forhold i vort sundhedsvæsen og plejesektor. Derfor er et indgreb, hvor principielt betænkeligt det end er, nødvendigt i dag.

Derfor skal jeg på Venstres folketingsgruppes vegne meddele, at vi stemmer for regeringens forslag, og vi vil også medvirke til at sikre, at forslaget får en hurtig behandling her i Tinget.

Når det er sagt, vil jeg gerne pege på, at det er afgørende, at det sikres, at vi ikke med dette indgreb får skabt et uholdbart lønpres i den offentlige sektor. Jeg kan ikke befri mig fra den opfattelse, at eventuelle problemer fra gruppen af sundhedspersonale skulle have været løst ved forhandlingsbordet, ja måske endda før, nemlig allerede ved den indbyrdes koordination af de overenskomstkrav, der blev stillet af organisationerne inden for det kommunale område. Det kan ikke nytte, hvis vi med dette indgreb skaber den opfattelse, at man blot kan strejke sig til opnåelse af særlige krav. Resultatet må og skal være så afbalanceret, at der også fremover er respekt for forhandlingsvejen både internt mellem lønmodtagerorganisationerne og ved det store forhandlingsbord.

Alle, der har fulgt debatten i den seneste tid, har hørt markeringer fra andre offentlige personalegrupper, der måske meget naturligt mener, at de nu også bør tilgodeses. Hvis det billede består efter et indgreb i sygeplejerskernes konflikt, kan vi have skabt flere problemer, end vi har løst. Jeg erkender, at balancen er vanskelig, men kravet må være, at indgrebet ikke vanskeliggør fremtidige forhandlingsløsninger. For-

handlingsbordet er og skal fortsat være stedet, hvor man finder modeller for tilrettelæggelsen af løn- og ansættelsesforhold.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Til hr. Helge Sander: Jeg må blot konstatere, at man har en grundopfattelse, til den ikke mere er bekvem! Et udvalg, der skal finde metoder til øget fleksibilitet og bedre ressourceudnyttelse på hospitalerne, kan alle jo tilslutte sig, og det burde vi have haft under alle omstændigheder og for længe siden.

Nej, den egentlige tanke er, at man er nødt til at gribe ind, fordi man ønsker at lægge et lønloft over den offentlige sektor.

Pia Christmas-Møller (KF):

Lad det være sagt med det samme: Det er et konservativt grundsyn, at spørgsmål vedrørende løn- og arbejdsvilkår skal løses af arbejdsmarkedets parter uden politisk indblanding. I den konservative folketingsgruppe synes vi, det er noget rigtigt juks, når arbejdsmarkedets parter ikke kan løse deres helt centrale opgave, som jo netop består i at blive enige om løn- og arbejdsvilkår. Vi synes, det er dybt beklageligt, når parterne lader tingene gå i hårdknude, og det er præcis, hvad der er sket på sygeplejerskeområdet.

Situationen er nu den, at langt den største del af det kommunale område har aftalt sig frem til nye overenskomster efter et helt sædvanligt mønster. Tilbage står sygeplejerskerne og hospitalslaboranterne, hvis forhandlingsforløb er endt i længerevarende konflikt.

Når det er sagt, skal det også siges, at jeg tror, vi er mange, der et eller andet sted godt kan forstå sygeplejerskernes utilfredshed. Hvorfor skal sygeplejerskerne have markant mindre end lærere eller ansatte i politiet? Hvorfor skal f.eks. en politiassistent have 30.000 kr. mere om året end en sygeplejerske eller en lærer 40.000 kr. mere? Hvorfor denne forskel i niveauet? Det er i hvert fald et spørgsmål, som vi stiller os i den konservative gruppe. Med lige så stor ret kunne man spørge, om det ikke netop er ved en helt sædvanlig overenskomstfornyelse, at tiden er inde til at gøre noget ved problemet. Hertil er svaret også umiddelbart et ja.

Men spørgsmålene må ikke stoppe her. Med hører også spørgsmålet om, hvordan det er kommet dertil, at lønforskellen mellem f.eks. politifolk og lærere på den ene side og sygeple-